

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 91. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123538624/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Jeg havde været der oppe og gjort Visit samme Dag, jeg var kommen tilbage fra Udlandet. Der var ingen hjemme. Jeg gik ind i Stuen og lagde mit Kort. Stuen var mildest talt som andre Stuer. Købberne var slette. Møblerne saa' lige saa idiotiske ud som de fleste andre københavnske Møbler, og Spejlet, det store runde Spejl over Sofaen, viste mig ikke længer nogen slank, svævende Gazelleskikkelse, men da jeg gik nærmere, saa' jeg mit eget solbrændte Ansigt, hvor Trækene var blevne større, men ogsaa grimmere, og hvor navnlig Fregnen paa Næsen havde udvidet sig til en Størrelse, som forhen vilde have irriteret mig usigeligt ...

Det susede der oppe i Poplerne. Jeg tænkte paa den store, vide Verden, paa Havet, som ikke lader sig tømme og tvinge, og paa de vilde Fugle, der ikke lade sig fange, og — — — Ja, der kom de nede gennem Porten. Ganske rigtig, Moder, Datter og to Sønner. Den ene af de sidste havde faaet Studenterkasket paa Hovedet og Filipenser i Ansigtet; den anden savnede endnu Skønhedspletter af begge Kategorier. De saa' lige flejelagte ud, og der var hos begge en lige iøjnefaldende Mangel paa Manchetter om Haandleddene og Fjerkraft i Knæleddene.

De unge Riddere pegede meget betegnende op paa mig. Moder og Datter lavede sig til en Hilsen. Da susede og sang Poplerne, som de var besatte, og jeg greb mit Glas og svingede det foran mig: *Eviva la libert* ... Av, der gik Damernes Blik til Jorden, og derfra ud over Kastelsgraven. Ynglingen med Kokarderne saa' forbitret paa mig; den yngste fniste, og Selskabet var forsvundet bag Pavillonen.

Opvarter! bring mig en halv Historie!

Den tjenstvillige Aand kom, og med den aritmetisk uomstødelige Bemærkning, at „denne var den tredje“, satte han de fornødne Ingredienser til den nordiske Blandingsdrik paa Bordet; jeg tilberedte Drikken og drak den.

Aldrig har nogen Drik virket saa forunderligt paa mig. Jeg er af Naturen ikke overtroisk; i ethvert Tilfælde ligger Overtroen hos mig noget tilbage i Aarene. At antage Opvarteren for en Troldmand kunde derfor ikke saa lige falde mig ind, uagtet jeg paa den anden Side blev stærkt fristet til at søge en overnaturlig Forklaring paa det, der nu viste sig for mig.

Hele Langelinje vrimlede, ikke længer af spadserende Mennesker, men af spadserende — — — Ja, ja, det lyder nu saa slemt at sige det andet. Man er nu en Gang blevet saa vant til at betragte Mennesket som Modsætningsbegrebet af Dyret, — men det forstaar sig, i daglig Tale bruger man saa mange andre Modsætningsbegreber lige saa usjægtigt, som f. Eks. sødt og surt, etc.

Altsaa, Langelinje vrimlede. Det snadrede, pippede, kaglede, galede,